श्री साईनाथ प्रसन्न

श्री साईलीला

मासिक

वर्ष २२] जानेवारी, फेब्रुवारी, मार्च १९४५ [अंक १-२-३

बाबा बाबा, निशिदिनि मना, बोल रे बोल बाबा ॥
बाबा नामीं, कितितरी असे, दिव्य जादू अबाबा ॥

बा बालिश त्यज, शरण जा, त्या, न भूपा नबाबा ॥
बा बाधा ना, दुज यमगृहीं, भावयाची जबाबा ॥

नलिनीदलगतजलमतितरलम् । तद्वज्जीवनमतिशयचपलम् ॥
क्षणमपि सज्जनसंगतिरेका भवति भवार्णवतरणे नौका ॥ १ ॥

—शंकराचार्य

२२-३-४५ वार्षिक वर्गणी रु. ३-८-०

संपादकः—रावसाहेब यशवंत जनार्दन गाळवणकर,
साई प्रसाद, टर्नर रोड, वांद्रें-मुंबई

शोचनीय निधन

कळविण्यास अत्यंत वाईट वाटतें कीं, श्री शिरडी संस्थानचे सन्माननीय ट्रस्टी श्रीयुत तात्याबा गणपत पाटील कोते यांस त्यांचे शिरडी येथील स्वतःचे घरीं फाल्गुन वद्य १३ सोमवार ता. १२ माहे मार्च सन १९४५ रोजीं सकाळीं ९ वाजतां देवाज्ञा झाली. कै. तात्याबा हे खरोखरच पूर्वजन्मीचे मोठे भाग्यवान असले पाहिजेत. कारण त्यांस त्यांचे बालपणापासून श्रीसाईबाबासारख्या महात्म्या पुरुषाची गांठ पडली व त्यांचें पूर्ववय सर्व त्यांचेच सान्निध्यांत गेलें. शिरडी संस्थान निर्माण झाल्यापासून आजतागायत ते त्या संस्थानचे सन्माननीय ट्रस्टी होते व त्यांनीं त्या नात्यानें आजपर्यंत संस्थानची कायिक व वाचिक सेवा केली. ते अलीकडे मधून मधून, वृद्ध झाल्यामुळें दम्यानें आजारी असत व त्यांतच त्यांचा अंत झाला. ते मनानें फार उदार होते व दयाळू व भोळे होते. त्यांस श्री सद्गुरु साईबाबा सद्गती देतीलच. त्यांचे मृत्यूनें त्यांचे चिरंजीव बाजीराव व कुटुंबांतील सर्व माणसावर मोठाच दुःखाचा प्रसंग आला आहे. परंतु ते सर्व सुज्ञ असल्यानें जगाचे रहाटीकडे लक्ष देऊन शांतपणें हा प्रसंग सहन करतील व शिरडी संस्थानास सर्वतोपरी पूर्वीप्रमाणें साह्य करतील अशी पूर्ण आशा आहे.

श्री साईलीला

श्री साईनाथ प्रसन्न

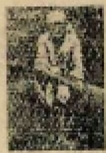

गोदावर्याः प्रवाहो विलसति यदुदक्पार्श्वतो योजनैकम् ।
प्रादुर्भूत्वाऽत्मभूत्या निशजनितमहे शीलधिक्षेत्रधाम्नि ॥
सर्वज्ञातीयवृंदैर्विविधजनपदादागतैः स्तूयमानः ।
पूर्णब्रह्मैव साक्षाद्विजयति भुवनं पावयन्साइनाथः ॥

वर्ष २२ } जानेवारी, फेब्रु, मार्च १९४५ { अंक १–२–३

सोन्याचे कण

१ ज्यानें मूर्तीं देव देखिला त्यानें स्वहित केलें असें समजावें, व जो अहंभावाचा दास होतो तो स्वतःचें अनहित करतो असें समजावें.

२. जो गुरुवचन चित्तांत धरून बसतो तो खोल, व "काय करूं, कसें करूं" हा अष्टाक्षरी मंत्र जपत बसतो तो उथळ.

३. जो देवाचे पायीं जीवभाव ठेवतो तो उदार, व जो प्रपंच उपाधींत अहर्निश झटतो तो कृपण.

४. धर्महीन मनुष्य म्हणजे बिनलगामी घोडा. धर्महीन मनुष्यावर विश्वास ठेवूं नये, कां कीं जो देवाशीं सच्चा नाहीं तो माणसांशीं सच्चेपणानें वागेल याचा काय नेम.

(25)

५. धर्मासाठीं माणसें कलह व वादविवाद करतील, त्यावर लेख लिहितील, त्यासाठीं लढतील, धर्मासाठीं प्राणत्यागही करतील; पण जीवन धर्ममय करणारा पुरुष विरळा.

६. प्रेमसूत्रदोरीनें जिवाला परमात्म्याशीं बांधणें हा धर्म.

७. तारुण्याची परम शोभा म्हणजे सदाचार व भक्ती यांनीं रमणीय बनलेलें अंतःकरण होय.

८. धर्मानें सद्गुण वाढीस लागतात, धर्मानें देवाचा मार्ग दिसतो, धर्मानें कर्तव्यबुद्धि जागृत होते.

९. धर्म हा समाजघटनेचा पाया आहे. धर्माविषयीं तिरस्कारबुद्धि उत्पन्न झाली कीं समाजमंदिर कोसळून पडायाला वेळ लागत नाहीं.

१०. जगन्नायकावर पूर्ण विश्वास असणें, त्याच्या मनोगताप्रमाणें वागणें, त्याची आज्ञा पाळणें, त्याच्या गुणाचें अनुकरण करणें—हीच धर्मशीलता; धर्म दुसरा कोणता ?

संतदासानुदास,

यशवंत जनार्दन गाळवणकर

श्रुतिमाउली व अन्नसंतर्पण

हिंदुधर्माच्या आचारधर्मापैकीं अन्नसंतर्पण हें एक प्रधान अंग आहे. एकनाथ महाराजांसारखे महात्मे व अहल्याबाईसारखे धर्मशील राजकर्ते यांच्या चारित्र्याला त्यामुळें शोभा आली आहे. याला श्रुतीचा आधार आहे.

(१) अन्नं ब्रह्मेति व्यजानात् । अन्नाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते । अन्नेन जातानि जीवन्ति । अन्नं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ॥ तो भृगु अन्नच ब्रह्म आहे असा निश्चय करिता झाला. अन्नापासून हीं भूतें उत्पन्न होतात, अन्नाच्या योगें जिवंत रहातात व लीन होतांना अन्नांतच सर्वथा प्रविष्ट होतात.

(२) अन्नं न निंद्यात् । अन्नाची निंदा करूं नये, हें उपासकानें व्रत पाळिलें पाहिजे.

(३) अन्नं न परिचक्षीत । कोणी कोणाला अन्न देत असला तर त्याचें निवारण करूं नये, किंवा पानांत वाढलेलें अन्न टाकून उठूं नये.

(४) अन्नं बहु कुर्वीत । अतिथींना देण्यासाठीं पुष्कळ अन्न संपादन करावें.

(५) न कंचन वसती प्रत्याचक्षीत । रात्रीच्या विसाव्याला कोणी अतिथि किंवा पांथस्थ आल्यास त्याला नाहीं म्हणून लावून देऊं नये. (परंतु हल्लींच्या काळीं या

संबंधीं योग्य ती काळजी मात्र जरूर घ्यावी, नाहीं तर भलतेच तमोगुणात्मक लोक भलत्याच मालकाचा गैरफायदा घेतील.)

वस्त्रपात्र विचार करून द्यावें, पण अन्न सर्वांसच द्यावें. अन्नदानानें जिवाचा संतोष होतो. मात्र हें अन्न भगवत्भाव बुद्धीनें समर्पण करावें.

अन्नदानात्परं दानं–विद्यादानमतः परम् ।
अन्नेन क्षणिका तृप्तिर्यावज्जीवं च विद्यया ॥

अन्नदानाहून विद्यादानाची महति या सुभाषितांत अधिक सांगितली असली तरी अन्नदान थोरच आहे. जिवास अत्यवश्य, सद्यःसंतोषदायी व उभयतांना कल्याणप्रद असें अन्नदान आहे. अन्नार्थी कोणताही जीव विन्मुख जाऊं नये, गेल्यास घराण्याचा पुण्यक्षय होतो. अन्न संतोषपूर्वक, प्रसन्नतेनें, मृदुभाषण करून, याचक ही नारायणाची मूर्ति आहे अशा सद्भावानें कोणासही द्यावें.

श्रीसद्गुरुसाईबाबांना अन्नदानासंबंधानें फार आदर होता. ते स्वतः रोज सकाळीं भिक्षा मागून आणीत; त्यांतील थोडा अंश स्वीकारून ती सर्व गोरगरीबांस वांटीत असत, इतकेंच नव्हे परन्तु त्यांच्या भाकरी ठेवलेल्या कोळंब्यांतून कुत्रे वगैरे अन्य प्राणी त्यांचे समक्ष खाऊन जात असत परन्तु ते केव्हांही हड्हड् करून हांकलीत नसत. ह्यावरून त्यांची सर्वभूतीं भगवत् भावना कशी होती व अन्नदानासंबंधानें त्यांना आदर कसा होता हें पूर्णपणें समजतें. म्हणून त्यांचे दरबारीं जरी सध्यांची अन्नसांठा मिळण्याची स्थिति फार कठीण आहे तरी अन्न यथाशक्त्या गोरगरिबांस समर्पण केलें जातें ही खरोखरच त्यांचीच लीला आहे.

संतदासानुदास,

यशवंत जनार्दन गाळवणकर

श्री साईबाबा शिरडी संस्थान

विनंति

श्री साईलीला मासिकाच्या ज्या वर्गणीदारांनीं सन १९४५ची वर्गणी १ रुपया ८ आणे पाठविली नसेल त्यांनीं ती मेहेरबानी करून खालीं लिहिलेल्या पत्त्यावर पाठवावी व आपलें पूर्ण नांव व पत्ता त्यावेळीं स्वच्छ तऱ्हेनें लिहून कळवावा:—

श्रीयुत रा. रा. श्रीधर नारायण खारकर,
ऑनररी खजिनदार, शिरडी संस्थान, ३७, चरई रोड, ठाणें, जिल्हा ठाणें.

य. ज. गाळवणकर
संपादक

27

जानेवारी १९४५ चें

शिर्डी–वृत्त

या महिन्यांत नेहमीप्रमाणें श्रींचे भक्त दर्शनास येऊन गेले.

देणग्या अर्पण केल्या त्यांचा तपशील

श्रीमंदिर पेटींत १ गिनीगोल्ड अंगठी निघाली, वजन ७ा मासे व दोन चांदीचे तुकडे वजन चार आणे भार निघाले.

२ श्री. बालमभाई फरिदभाई मु. लौकी, ता. कोपरगांव; जि. नगर. चांदीचे पत्र्यावरील घोडा (वजन भार २ आणे) व कापड (सुती) हिरवें वार अर्धा.

३ श्री. नवेरीचन्द्र शेषराव मारडपल्ली, सिकंदराबाद (डेक्कन), गलेफ (सुती) मलमल किनार गोटा (लहान)

४ श्री. बी. के. भट व्यंकटरमण, टेंपलस्ट्रीट, कासारगोड, यांजकडून चांदीचा पाळणा व हनुमानमूर्ति वजन (८८६)

५ श्री. सौ. अनुसयाबाई सखाराम चौधरी, पुणें, चोळीचा खण, (काळा) मध्यें हिरवी काडी व हिरवें कापड वार एक.

६ श्री. शेट कांतिलाल ब्रिजलाल, कोपरगांव व्यापारी, यांजकडून १६८ शेर शेंगदाण्याची पेंड श्रींचे लेंडीबागेस खत घालण्यासाठीं.

७ श्री. ऑमी भरुचा पारसी, भायखळा, मुंबई, पितळी निरांजनें चार.

८ श्री. व्यासन निरांजन रायलुराव, ट्रॅव्हलिंग तिकिट चेकर, B. N. Rly. गोंदिया; सी. पी; सुती हिरवें कापड हात ४॥.

९ श्री. एम्. एल. सुभरत्नम् चेट्टी, त्रिचनापल्ली; सुती चादरी २ दोन चादरी प्रत्येकीं ५॥ हात लांबीच्या (रंग पांढरा).

१० श्री. सेक्रेटरी, साईसमाज, श्रीरंगम्, पुस्तकें ४३ सहस्रनामावलीची.

११ श्री. एस. पी. राव, एम्. इ. एस; भुसावळ, जरीकाठी रुमाल चौकोनी (हाफ रेशमी) रंग गुलाबी.

धर्मकृत्यें

धर्मकृत्यें नेहमींप्रमाणें झालीं. संस्थान नोकर व सेवेकरी यांना श्री. एम्. एल. सुभरत्नम चेट्टी यांनीं भोजन दिलें.

कीर्तनें

संस्थान गवई रजेवर गेले असल्यामुळें कीर्तनाऐवजीं भजनें झालीं.

नवल विशेष

श्री. सवई संगमनेरकर गवई यांचें श्रीपुढें गायन झालें. त्यांना रुपया एक श्रीफल प्रसाद संस्थानकडून देण्यात आलें.

श्री. नेरेकर सबरजिष्टर सो., राहता, यांचें एक दिवस श्रीपुढें गायन झालें.

शिर्डीची हवापाणी उत्तम आहे.

आपला नम्र,

विठ्ठल य. मराठे

श्रीसाईनाथ प्रसन्न

फेब्रुवारी १९४५ चें शिर्डीवृत्त

चालू महिन्यांत नेहमीप्रमाणें मद्रासकडील भक्त श्रींचे दर्शनास आले होते.

देणग्या अर्पण केल्या त्यांचे तपशील

१ श्री. वामनराव रामचंद्र रांगोळे, कोपरगांव लेंडीबागेंत खतासाठीं २६८ शेर पेंड.

२ श्री. बाबु रामसिंग क्लार्क, टेलाग्रोल स्टेट लकव्हिड. सुती जरीकाठी मंदील, लांबी हात दहा, रुंदी इंच सहा, रंग जासवंदी

३ श्री. नंदीपाटी जगन्नायकलु मु. पो. बेझवाडा. खाकी रंगांचें रेशमी कापड, लांबी हात ३॥, रुंदी हात १॥.

४ श्री. एस. रंगास्वामी १५ अग्रहारम मु. पो. कुळीतलय् जि. त्रिचनापल्ली. चांदीच्या पादुका जोड एक, वजनभार ।= सहा आणे.

५ श्री. रसूल मोहोमुद्दीन पिंजारी मु. पो. मनमाड, सतरंजी एक, लहान हात ४ चार व चादर खडीची नक्षी केलेली रंग तपकिरी (सुती).

६ श्री. साईसमाज मु. पो. पेराला. जि. गुंटुर. शाल (उलनची) रंग लाल. किनार (फुलाची वेलबुट्टी नक्षी)

७ श्री. सी. एच. रामकृष्णमा मु. पो. पेराला जि. गुंटुर. धोतरपान वार ४ काळी किनार (सुती).

८ श्री. जी. जी. धानकसाहेब, इंजिनियर, मुंबई, श्री. डॉ. चितळीकर, राहते यांचे हस्तें जरीकाठीं उपरणें एक (सुती).

९ श्री. साईबाबांचा चांदीचा ओतीव फोटो फ्रेमसहीत अर्पण करणार श्री. टी. पी. सुब्रह्मण्यम आचार्य. ५३१ पईग्राफ रोड (साईबाबा स्टोअर) तिरुवेल्लीकेण मद्रास.

(29)

१० श्री. व्ही. राजगोपाळ लालगुडा, हैद्राबाद डेक्कन; लहान पाट २, लाटण्या २, रव्या २, अशा लाकडी वस्तु.

११ श्री. एम. व्ही. नादन. टीतीकेन, मद्रास, कापडी पिशव्या १०० (खाकी) प्रसाद पाठविणेस दिल्या.

१२ श्री. एन. दंडापाणी, कलकत्ता, चांदीच्या पादुका एक, वजनभार सहा आणे.

१३ आणि श्री. जी. डी. अनवेकर १२ अली चेंबरस, तमेरीन लेन, मुंबई, चांदीची चीप वजन ५ भार.

१४ ए. बी. विश्वनाथन ॲडव्होकेट मिंट बिल्डिंग, मद्रास, उदबत्ती पुडे २.

धर्मकृत्यें

अभिषेक, अर्चनें, लघुरुद्र. नैवेद्य, ब्राह्मण सुवासीन भोजन वगैरे धर्मकृत्यें नेहमींप्रमाणें झालीं. विशेष श्री. शंकरराव बळवल्ली, श्री. नेरेकर सबरजिष्टर, राहाता यांचे महाशिवरात्रनिमित्त लघुरुद्र, ब्राह्मण भोजन वगैरे धर्मकृत्यें झालीं. श्री. टी. पी. सुब्रह्मण्यम तिरवेल्ली (मद्रास) या भक्तांनीं सर्व ब्राह्मणास संस्थान नोकर सेवेकरी वगैरे सर्वांस भोजन दिलें.

कीर्तनें

संस्थानगवई यांची श्रीरामदासनवमी, माघ व॥ ११ एकादशी, 'महाशिवरात्र', फाल्गुन शु. एकादशी, फाल्गुन वद्य बीज श्रीतुकारामबुवापुण्यतिथी, अशी पांच कीर्तनें श्रीमंदिरांत झालीं.

नवल विशेष

महाशिवरात्र निमित्त श्रीस मंगलस्नान, कीर्तन, पालखीची गांवांतून मिरवणूक, गारुडभारुड वगैरे कार्यक्रम झाले.

श्री. संगीतकलानिधी मास्टर कृष्णराव फुलंब्रीकर, म्युझिक डायरेक्टर. सुप्रसिद्ध गवई, मुंबई, यांचें श्रीमंदिरांत गायन झालें. संस्थानमार्फत श्रीफलप्रसाद चहाफराळ देणेंत आला.

श्री. गंगाधरराव नेरेकर, सब रजिस्ट्रारसाहेब, राहता, यांनीं श्रीमंदिरांत महाशिवरात्रीचे दिवशीं व फा. शु. १५ हुताशनीनिमित्त असे दोन वेळां श्रीमंदिरांत रात्रौ गायनाची हजेरी दिली.

श्री. बी. व्ही. मंजेश्वर अ. से. जजसाहेब, अहमदनगर, हे श्रींचे दर्शनास आले होते. श्रीसत्यनारायण पूजा केली व समागमें कृष्णाजी चिंतामण कुकडे, नगर व श्री. हरि गणेश पारखे वकील, नगर, हेही श्रींचे दर्शनास आले होते.

श्री. कृ. चिं. कुकडेकर यांनीं व श्री. द. ग. पारखे वकील यांनीं श्रीमंदिरांत प्रवचन केलें.

शिर्डी येथील हवापाणी उत्तम आहे.

आपला नम्र,

विठ्ठल य. मराठे

अनुभव

श्रीयुत गाळवणकर यांस,

कृ. सा. न. वि. साईबाबांच्या नामस्मरणाचा जो मला अनुभव आला तो अनुभव "साईलीला" या मासिकांत प्रसिद्ध व्हावा अशी माझी तीव्र इच्छा आहे, तरी कृपा करून प्रसिद्ध करण्याची तसदी घ्यावी. कळावें.

"साईबाबा नाम-प्रभाव."

"माझा एक नातेवाईक मिलीटरीमध्यें आहे. तो बाहेरगांवीं जाऊन आजारी पडून आला. ही बातमी दुसऱ्या एका नातेवाईकानें सांगितली व त्यानें हॉस्पिटलचा ठिकाणाहि सांगितला. ता. ११ (सोमवार) डिसेंबर १९४४ रोजीं मी व माझी पुतणी, अशी आम्ही माहीम स्टेशनवरून १२-३० च्या गाडीनें (ट्रेननें) निघालों व महालक्ष्मी स्टेशनला उतरलों व त्या ठिकाणीं "कमळा" हॉस्पिटलची चौकशी केली. पण अशा नांवाचें हॉस्पिटल त्या ठिकाणीं नव्हतें. चौकशी अन्तीं तें हॉस्पिटल मलबारहिलला आहे असें कळलें. रस्ता माहित नव्हताच, पण एका टांगेवाल्यानें सांगितलें कीं, बसनें जाऊन ऑपेरा हाऊसला उतरा व नंतर मलबारहिलला जाणाऱ्या बसनें जा. त्याप्रमाणें आम्ही मलबारहिलला गेलों व चौकशी केली, पण पत्ता लागेना. मी फार कंटाळलों—काय करावें हें सुचेना. अखेर साईबाबांचें स्मरण केलें. त्याबरोबर एक मिलिटरी मोटार येत असलेली दिसली. ती मोटार थांबवली व चौकशी केली. त्यांनीं आम्हांला मोटारींत घेऊन हॉस्पिटलजवळ नेऊन सोडलें. गेटकीपरनें आम्हांला चार वाजेपर्यंत सोडलें नाहीं. नंतर आंत जाऊन चौकशी केली, पण तो मनुष्य तिथें नाहीं. तो किंगसर्कलच्या हॉस्पिटलमध्यें असेल असें कळलें. आतां काय करावें ? घरीं जावें कीं शोध करावा ? कांहीं सुचेना. मनांत साईबाबांचा धांवा केला. इतक्यांत एक मनुष्य आला व त्यानें आमची चौकशी केली. त्याला सर्व सांगितलें. नंतर त्यानें सांगितल्याप्रमाणें दादरला उतरून ट्रामनें किंगसर्कलला गेलों. तिथें आमचा मनुष्य भेटला. तापानें फणफणत होता. त्याला बाबांचा फोटो दाखविला व आंगारा दिला व आम्हीं घरीं आलों. दुसऱ्या दिवसापासून त्याला बरें वाटायला लागलें व तो आतां चांगला बरा झालेला आहे. हाच माझा 'साईबाबा नाम-प्रभाव'—

आपला—**सीताराम गणू जाधव**

31

GOLD DUST

———:o:———

(1) Have a good conscience and God will sufficiently defend you; for he whom God will help, no man's malice can hurt.

(2) We blame little things in others, and overlook great things in ourselves.

(3) Spiritual consolations, indeed, exceed all the delights of the world and pleasures of the flesh.

(4) Patience and humility under adversity please God more than much consolation and devotion in prosperity.

(5) That man is deserving of praising the Lord Hari, who is meaner in spirit than the grass, who is as patient as a tree, and who honours those who dishcnour him.

—Lord Gaurang

(6) Every man ought to aim at eminence, not by pulling others down, but by raising himself.

(7) If your foot slip, you may recover your balance, but if your tongue slip, you cannot recall your words.

Santdasanudas

Y. J. GALVANKAR.

SHRI SAI SATCHARIT

CHAPTER 8.

Importance of human birth—Sai Baba's begging food–Bayajabai's service–Sai Baba's Dormitory–His affection for Khushalchand.

As hinted in the last chapter, Mr. Hemadpant now dwells at length in his preliminary remarks on the importance of human birth and then proceeds to relate how Sai Baba begged His food, how Bayajabai served Him, how He slept in the masjid with Tatya Kote Patil and Mhalsapati and how He loved Khushalchand of Rahata.

Importance of human birth : In this wonderful universe, God has created billions (84 lacs according to Hindu-shastra calculation) of creatures or beings (including gods, demigods, insects, beasts and men) inhabiting heaven, hell, earth, ocean, sky, and other intermediate regions. Of these, those creatures or souls, whose merits preponderate, go to heaven and live there till they enjoy the fruit of their actions & when this is done, they are cast down; while those souls, whose sins or demerits preponderate, go down to hell and suffer the consequences of their misdeeds for so long a time as they deserve. When their merits & demerits balance each other, they are born on earth as human beings and are given a chance to work out their salvation. Ultimately when their merits and demerits both drop down (are got rid of) completely, they get their deliverance & become free. To put the matter in a nutshell, souls get their births or transmigrations according to their deeds & intelligence.

Special value of the human body : As we all know, four things are common to all the creatures, viz. food, sleep,

fear and sexual union. In the case of man, he is endowed with a special faculty, viz. knowledge, with the help of which he can attain God-vision which is impossible in any other birth. It is for this reason that gods envy manhood (the state of man) and aspire to be born as men on earth so as to get their final deliverance.

Some say that there is nothing worse than the human body which is full of filth, mucus, phlegm & dirt and which is subject to decay, disease and death. This is no doubt true to a certain extent, but inspite of these drawbacks and defects the special value of the human body is – that man has got the capacity to acquire knowledge: it is only due to the human body or on account of it, that one can think of the perishable and transitory nature of the body itself and of the world & get a disgust for the sense-enjoyments, and can discriminate between the unreal and the real and thus attain God-vision. So if we reject or neglect the body because it is filthy, we lose the chance of God-vision, and if we fondle it and run after sense-enjoyments because it is precious, we go to hell. The proper-course, therefore, for us to pursue is the following :- That the body should neither be neglected nor fondled, but should be properly cared for just as a traveller on horse back takes care of his pony on the way till he reaches his destination and returns home. Thus the body should ever be used or engaged to attain God-vision or self-realization which is the supreme end of life.

It is said that though God created various sorts of creatures he was not satisfied, for none of them was able to know and appreciate his work. So he had to create a special being – Man and endow him with a special faculty, viz. Knowledge and when he saw that man was able to appreciate His Leela-marvellous work and intelligence, he was highly pleased and satisfied. (Vide. Bhagwat II – 9 – 28). So really

it is good luck to get a human body, better luck to get birth in a Brahmin family and best one to get an opportunity of having recourse to Sai Baba's feet and surrendering to him.

Man's endeavour: Realizing how precious the human life is and knowing that Death is certain and may snatch us at any time, we should be ever alert to achieve the object of our life, we should not make the least delay but make every possible haste to gain our object – just as a widower is most anxious to get himself married to a new bride or just as a king leaves no stone unturned to seek his lost son. So with all earnestness and speed we should strive to attain our end i. e Self-realization. Casting aside sloth & laziness, warding off drowziness, we should day and night meditate on the Self. If we fail to do this, we reduce ourselves to the level of beasts.

How to proceed?: The most effective and speedy way to gain our object is to approach a worthy saint or sage –Sad-guru who has himself attained God–vision. What can not be achieved by hearing religious lectures and the study of religious works, is easily obtained in the company of such worthy souls. Just as the sun only gives light which all the stars put together cannot do, so the Sad-guru alone imports spiritual wisdom which all the sacred books and sermons cannot do. His movements & simple talks give us 'silent' advice. The virtues of forgiveness, calmness, disinterestedness charity, benevolence, control of mind & body egolessness &c. are observed by the disciples as they are being practised in such pure and holy company. This enlightens their minds and lifts them up spiritually. Sai Baba was such a sage or Sad-guru. Though He acted as a Fakir (mendicant), He was always engrossed in Self. He always loved all beings in whom He sow God or Divinity. By pleasures He was not elated, nor depressed by misfortunes. A king and a pauper were the

same to Him. He whose glance would turn a beggar into a king used to beg his food from door to door in Shirdi, and let us now see how He did it.

Baba's begging food: Blessed are the people of Shirdi in front of whose house Baba stood as a beggar and called out "Oh Lassie, give me a piece of bread" and spread out His hand to receive the same. In one hand He carried a tumrel (tinpot)and in the other a zoli or choupadari, i. e. a rectangular piece of cloth. He daily visited certain houses and went from door to door. Liquid or semi-liquid things such as soup, vegetables, milk or buttermilk were received in the tinpot, while cooked rice, bread, and such solid things were taken in the zoli. Baba's tongue knew no taste as He had acquired control over it. So how could He care for the taste of the different things collected together ? Whatever things He got in His zoli and in the tinpot were mixed together and partaken by Baba to His heart's contentment. Whether particular things were tasty or otherwise was never noticed by Baba as if His tongue was devoid of taste altogether. Baba begged till noon, but his begging was very irregular. Some days He went a few rounds, on other days up to twelve noon. The food thus collected was thrown in a kundi, i. e. earthern pot. Dogs, cats and crows freely ate from it and Baba never drove them away. The woman who swept the floor of the masjid took some 10 or 12 pieces of bread to her house and nobody prevented her from doing so. How could He who even in dreams never warded off cats & dogs by harsh words & signs refuse food to poor helpless people? Blessed indeed is the life of such a noble person! People in Shirdi took Him in the beginning for a mad fakir. He was known in the village by this name. How could one who lived on alms by begging few crumbs of bread, be revered & respected? But this fakir was very liberal of heart & hand, disinterested and charitable. Through He looked fickle and restless from outside, He was

firm and steady inside. His way was inscrutable. Still even in that small village there were a few kind & blessed people who recognized and regarded Him as a Great Soul. One such instance is given below.

Bayajabai's brilliant service : Tatya Kote's mother named Bayajabai used to go to the woods every noon with a basket on her head containing bread and vegetables. She roamed in the jungles koss (about 3 miles) after koss, trampling bushes & shrubs in search of the mad fakir and after hunting him out fell at his feet. The fakir sat calm and motionless in meditation, while she placed a leaf before him, spread her things – eatables, bread, vegetables &c. thereon and fed him forcibly. Wonderful was her faith and service. Every day she roamed at noon in the jungles and forced Baba to partake lunch. Her service, Upasana or Penance by whatever name we call it, was never forgotten by Baba till death. Remembering fully what service she rendered, Baba benefitted her son magnificiently. Both the son and the mother had great faith in the fakir who was their God. Baba often said to them that "Fakiri (mendicancy) was the real Lordship as it was everlasting, and the so-called Lordship (riches) was evanescent" After some years Baba left going into the woods and began to live in the village & partake his food in the masjid. Thenceforward Bayajabai's troubles of roaming in the jungles ended.

Dormitory of the Trio : Ever blessed are the saints in whose heart Lord Vasudev dwells, and fortunate indeed are the devotees who get the benefit of the company of such saints. Two such fortunate fellows, Tatya Kote Patil & Bhagat Mhalsapati equally shared the company of Sai Baba. Baba also loved them both equally. These three persons slept in the masjid with their heads towards the east, west and north and with their feet touching one another at the centre.

(37)

Stretching their beds, they lay on them, chitchatting & gossiping about many things till late at midnight. If any one of them showed any signs of sleep, others would wake him up. For instance if Tatya began to snore, Baba at once got up & shook him from side to side & press his head or with Mhalsapati hug him close, stroke his legs and knead his back. In this way for full 14 years, Tatya, leaving his parents at home, slept in the masjid on account of his love for Baba. How happy and never to be forgotten were those days ! How to measure that love and how to value the grace of Baba ? After the passing away of his father, Tatya took the charge of the household affairs & began to sleep at home.

Khushalchand of Rahata : Baba loved Ganpat Kote Patil of Shirdi. He equally loved also Chandrabhanshet Marwadi of Rahata. After the demise of this shet, Baba loved his nephew Khushalchand equally or even perhaps more, and watched his welfare day & night. Sometimes in a bullock cart, at other times in a tonga with intimate friends Baba went to Rahata. People of that village came out with a band & music and received Baba at the ves or gate of the village & prostrated before Him. Then He was taken into the village with a great eclat & ceremony. Khushalchand took Baba to his house, seated Him on a comfortable seat & gave Him a good lunch. Then they talked freely & merrily for some time, after which Baba returned to Shirdi giving delight and blessings to all.

Shirdi is midway between & equidistant from Rahata on one side (south) and Nimgaon on the other (north). Baba never went beyond these places during his life time. He never saw any railway train nor travelled by it. Still He knew exactly the timings of arrivals & departures of all trains. Devotees who acted according to Baba's instructions (re : their departure) given at the time of taking His leave

fared well, while those who disregarded them suffered many a mishap & accident. More about this & other matters in the next chapter.

NOTE. An incident given in the footnote at the end of this chapter, showing Baba's love for Khushalchand – how He asked one afternoon Kakasabeb Dixit to go to Rahata & fetch Khushalchand to Him and at the same time appeared before Khushalchand in his noon-nap dream asking him to come to Shirdi, is not given here as it is described in the body of the book (Sat-Charita) later on (chapter 30).

Bow to Shree Sai
Peace be to all.

N. V. GUNAJI.

Shirdi Sansthan Of Shree Sai Baba.

NOTICE

As the sanction of the Govt. of India, Commerce Dept., has not been received as yet to the quota of paper required for printing a separate book containing English translation of all the chapters of Shree Sai Satcharitra, and the reprinting of Shree Sai Satcharitra in Marathi and as there is likely, therefore, to be much delay in printing these books it has been decided to print as before English translation of one chapter of Shree Sai Satcharitra in each issue of Shree Sai Lila magazine until the printing of a separate book is actually taken in hand. English translation of chapter VIII of Shree Sai Satcharitra has accordingly been printed in this issue.

Y. J. GALVANKAR.
Editor

Request

Those subscribers of Shree Sai Lila magazine who have not sent their annual reduced subscription of Rs. 1-8-0 for the year 1945 as yet, may kindly arrange to send it to the following address and state at the same time their names and addresses **Cleary**.

" Mr. S. N. KHARKAR,
Hony. Treasurer, Shirdi Sansthan.
37, Charai Road, Thana, District Thana "

श्री. साईबाबा शिरडी संस्थान

विक्रीकरितां पुस्तकें

(१) सच्चरित्र	कै. गो. र. दाभोळकरकृत	किं. रु. ५-१०-०
(२) दासगणूकृत श्रीसाईनाथ स्तवनमंजरी		,, ०--२-०
(३) ,, ,,	(अध्याय ४)	,, ०--८-०
(४) सगुणोपासना		,, ०--२-०
(५) संस्थानचे नियम पुस्तक (मराठी)		,, ०--६-०
(6) A glimpse of Indian spirituality by Rao Bahadur M. W. Pradhan B. A., LL. B., ADVOCATE & J. P.		,, 1—4-0
(7) Rules:–Shirdi Sansthan of Shri Sai Baba (English)		,, 0—3-0

वरील पुस्तकांकरितां खालील पत्यावर लिहून खुलासा घेणें—

(१) मॅनेजर शिरडी संस्थान, मु. शिरडी, पो. रहाते, जि. अहमदनगर

(२) ऑ. चि. शं. द. वलवल्ली, वाकोला-सांताक्रुझ मुंबई नं. २३

रावसाहेब यशवंत जनार्दन गालवणकर एडिटर, श्री साईलीला यांनी रामकृष्ण प्रिंटिंग प्रेस, ज्युडेक्स बिल्डिंग, त्रिभुवन रोड, मुंबई नं. ४ येथें छापून तेथेंच प्रसिद्ध केलें.